

ως μία χειροτέρα τῆς ἄλλης. Ἰδέα πρώτη: Ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς εἶναι ἀργυροῦχος, διατὶ δὲν τὸν ἐκμεταλλεύονται;

Ἰδέα δευτέρα. Αὐτὴ δὲ εἶναι καὶ ἡ χειροτέρα καὶ θλιθεωτέρα. Ὁ ἀργυρὸς ὑπάρχει εἰς τὸν οὐρανόν. Καλῶς. Εἰς τὴν γῆν λοιπὸν τί ἄρα γε ὑπάρχει. Ὁ χρυσοὺς ἢ τὸ τίποτε. Καὶ ἂν ὑπάρχη, θὰ ὑπάρχη βεβαίως ἐν τοῖς θυλακίοις. Ἐσκάλισα λοιπὸν τὰ ἰδικά μου καὶ εὐρον τὸ τίποτε. Ἐσκέφθην τότε ὅτι ὁ χρυσοὺς, ὅστις κἄπου θὰ ὑπάρχη, θὰ ὑπάρχη βεβαίως εἰς τὰ θυλάκια τῶν ἄλλων· ἀλλὰ δὲν μοι ἐπιτρέπεται νὰ ἐξετάζω εἰς τὰ θυλάκια τῶν ἄλλων καὶ ἔμεινα τοιοῦτοτρόπως, μὲ μεγάλην μου λύπην, ἀνευ συμπεράσματος.

Ἰδέα τρίτη: Ὁ οὐρανὸς εἶπον μοὶ ἐφάνη χαμηλὸς, ἀλλὰ τὸσον χαμηλὸς, ὥστε μὲ μίαν κλίμακα ἤμποροῦσε ν' ἀναβῆ κανεὶς καὶ νὰ καταβῆ ἂν ἤθελεν. Ἄν εἶχομεν λοιπὸν τὴν κλίμακα τοῦ Ἰακώβ· ἀλλ' αὐτὴ δυστυχῶς δὲν ἀνευρέθη ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων, μολονότι εἶναι ἀποδεικνυμένον ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὴν εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του καὶ τόσοι ἄγγελοι ἀνέβησαν καὶ κατέβησαν καὶ μερικοὶ μάλιστα κατέβησαν καὶ ἔμειναν, μολονότι ἔχασαν τὰ πτερὰ των καὶ ἐξεφύτρωσαν εἰς ἄλλο μέρος τοῦ σώματος ὑπὸ ἄλλην μορφήν, καὶ πρὸς ἄλλην χρῆσιν. Τώρα ἐξηγῶ καὶ πῶς οἱ γίγαντες ἔβησαν τὴν Ὅσσαν ἐπὶ τοῦ Πηλίου καὶ ἤθελαν νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἦτο τὸσον χαμηλὰ ὁ οὐρανὸς ἐδῶ. Ἄλλ' οἱ εὐλογημένοι—μολονότι δὲν εἶχον παπάδες τότε νὰ τοὺς εὐλογήσουν, ἀντὶ νὰ κἀθηνται νὰ κάμνουν κλίμακας διὰ νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸν οὐρανόν, δὲν ἀράδιαζαν μερικά βουνὰ εἰς τὰ μεθόρια μὲ μίαν ἐπιγραφὴν σημειοῦσαν τὰ σύνορα γιὰ νὰ μὴν ἔχωμεν μεθοριακὰ ζητήματα; Καὶ ἂν αὐτοὶ δὲν ἤξευραν γράμματα διὰ νὰ γράψουν τὴν ἐπιγραφὴν, ἤμποροῦσαν νὰ βάλουν κανένα δάσκαλον νὰ γράψῃ: «Τὰδ' ἐστὶ ρωμῆϊκο κ' ἐλάτε νὰ τὸ στρώσωμε» καὶ εἰς τὸ ἀντίγραφον μέρος «Τὰδ' ἐστὶ Τουρκικὰ κ' ἄς μὴ μᾶς σκοτίζουτε,» καὶ ἔτσι θὰ ἐγλυτώνωμε μὴδ' ἔτι γιὰ πάντα ἀπὸ τὰ μεθοριακὰ ζητήματα καὶ θὰ ἐνασχολούμεθα ἡσυχoi ὡς τίμιοι ἄνθρωποι εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν παραστάσεων Δὲ Κᾶστρου, τὸ ρετσίνατο καὶ τὸ χάρτε-μυίγες.

Ἄλλὰ φαντασθῆτε πόσον χαμηλὰ κατέβηκα. Ἀπὸ τὸν οὐρανόν εἰς τὴν γῆν καὶ ἀπὸ τοὺς γίγαντας εἰς τὴν μυίγαν. Θεέ μου! ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα εἰς τὰ χαμηλότερα καὶ ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα εἰς τὰ μικρότατα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι καὶ τὴν μυίγαν ὁ θεὸς τὴν ἐπλασε—τώρα δὲν εἶναι ἀκριβῶς ὠρισμένη ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα ποῦ τὴν ἐπλασεν, ἀλλ' ἐγὼ βεβαίως δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐνασχολοῦμαι μὲ ταῖς μυίαις. Ἐδῶ κἂν καὶ κἂν πλάσματα θεοῦ δὲν λαμβάνει τις ὑπ' ὄψιν, ὄχι τὴν μυίαν, μολονότι ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ σημειῖ ἕκ τῶν ἐφημερίδων τὰς ἀφίξεις καὶ ἀναχωρήσεις των. Ἄλλὰ μυίαν εἶπα· ἐνθυμεῖσθε σεῖς τοῦτο; Ὑπῆρχε καὶ τις βασιλεὺς ὅστις ἐνησχολεῖτο νὰ συλλαμβάνῃ μυίαις· ὁ Δομιτιανὸς νομίζω. Νὰ λοιπὸν ἕνας βασιλεὺς ρωμαῖος—ποῦ θὰ πῆ ρωμῆος,—ὅστις εὐρεν ἐνασχόλησιν. Πιᾶνέ μυίγες καὶ ἀφινε τοὺς ἄλλους ἄς βουρλίζωνται.

Ἄβδηρέτης.

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

Εὐφυστάτην γελοιογραφίαν ἔχει τὸ Κλαδδερδάτε τοῦ Βερολίνου:

Εἰς ταχυδακτυλογρῶς παριστάνει τὴν Ἀγγλίαν. Διάφοροι περὶ αὐτὸν θεαταὶ, ὁ Βίσμαρκ, ὁ Χαμίτ, ὁ Δεκλέρ, ὁ Καλνόνκυ, ὁ Μαντσίνης.

Ὁ ταχυδακτυλογρῶς—ὁ Δζὸν Μποῦλ—μὲ τὸ φράκο του κρατεῖ εἰς τὸ χέρι μίαν πυραμίδα, ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ὁποίας ἀναγινώσκει τις τὴν λέξιν: Αἴγυπτος.

Οἱ θεαταὶ παρατηροῦν ἀσκαρδαμυκεὶ τὰς χειράς του.

Δζὸν Μποῦλ. Παρατηρήσατε, κύριοι! προσκαλῶ οἰονδῆποτε νὰ κυττάξῃ ἂν ἔχω τίποτε ἄλλο στὴν τσέπην μου, παρὰ Ἰνδία, Γιβραλτάρ, Μάλτα καὶ μὴδ' αὖτις Ζουλού. Βλέπετε αὐτὴν τὴν πυραμίδα. Ὅσω νὰ πῶ «ἐν, δύο, τρία», ἡ πυραμὶς θὰ χαθῆ ἀπὸ τὸ χέρι μου καὶ θὰ βρεθῆ αἴφνης μὲς' στὴν τσέπην μου. . . . Ἄλλ' ἂν ἐξακολουθῆτε νὰ μὲ βλέπετε τὸσον ἀδιάκριτα, δὲν θὰ μπόρῶ νὰ κάμω τίποτε.

Εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον, ἐν δένδρον τῶν Χρυστογέννων εἰς σχῆμα πυραμίδος.

Ἐπὶ τοῦ δένδρου διάφορα δῶρα κρεμασμένα καθὼς συνειθίζουσι οἱ δυτικοὶ νὰ τὸ στολίζουσι τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων.

Τὰ κοσμημάτα αὐτὰ, ὡραῖαι χρυσαὶ σφαῖραι, φέρουσι ὀνόματα: Βόσπορος, Κρήτη, Τῦνις, Βοσρία, Μαρόκο, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ πυραμιδοειδοῦ, δένδρου ἐπάνω ἐπάνω, Αἴγυπτος, τὴν ὁποίαν προσπαθεῖ νὰ ξεκρεμάσῃ ὁ Δζὸν Μποῦλ (ἡ Ἀγγλία).

Εἰς τὰς ἄλλας σφαῖρας ἔχουσι ἀπλωμένα τὰ χέρια των ὁ φουστανελλὰς Ἕλληνας, ὁ Γάλλος μὲ τὸ μὸς, μὴδ' αὖτις πλάτυπρόσωπος Ροῦσα καὶ μὴδ' αὖτις Ναπολιτᾶνα.

Κάτω τῆς εἰκόνος σημειοῦται τὸ ἐπιμύθιον:

—Τὶ ὡραῖα μοιρασιὰ θὰ γίνῃ, ἂν θελήσῃ νὰ κάμῃ καλὴν ἀρχὴν ἡ Ἀγγλία.

ΒΙΒΛΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΝ ΦΥΛΑΚῃ.

Ἡρξάντο ἀποστέλλοντες εἰς τὸ Γραφεῖον ἡμῶν βιβλία πρὸς σύστασιν μικρῶν βιβλιοθηκῶν ἐν ταῖς κυριωτέραις φυλακαῖς τοῦ Κράτους. Πρώτην καλὴν ἀρχὴν ἔκαμεν ὁ καλὸς μας γείτων, ὁ διευθυντὴς τῆς Νέας Ἐφημερίδος κ. Ἰωάννης Καμπούρογλου. Ἐμάθομεν ὅτι προπαρασκευάζονται καλαὶ ἀποστολαὶ ὑφ' ὄλων τῶν δημοσιογραφικῶν γραφείων, πρωταγωνιστούντων πάντοτε ἐν τοιοῦτοις κοινωνικοῖς σκοποῖς, ὑπὸ τῶν Καταστημάτων τῶν κυρίων Ἐκδοτῶν, ὑπὸ τῶν Ἐφόρων τῶν Δημοσίων Βιβλιοθηκῶν, καὶ πρὸ πάντων, πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν φιλοκάλων Δεσποινῶν Ἀθηναίων, διαθετουσῶν τὴν δυνάμην δωρητικὴν.

Ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποστολέων.

Α' ΔΕΛΤΙΟΝ.

Ὁ κ. Ἰωάννης Καμπούρογλου Τόμος (Ἀποστολὴ Α')	19
Ὁ κ. Ζιζιέ.	6
Ὁ κ. Ρίζος Τσαντᾶς.	6
Τὸ Γραφεῖον τοῦ «Μὴ Χάνεσαι».	80